

Fenyvesi Orsolya: A SZÁNDÉKOSAN TÚLÁRADÓ VERS

Hosszan, mélyen alszom,
és kötelemből ébredek.
Indulok, és cipelem hónom alá csapva
mint hisztis gyereket, rúgkapáló tegnapi önmagam.
És megyünk, hanyatlunk az írott szavakba. Egyikünk
jön csak ki a végén élve, és az mindig én leszek.
Végiggondolom történeteimet és szelíden cselekszem. Lassan, lassan.
Lassan zuhanok a kardiológus kitárt karjába. És az istenhívő filozófuséba.
Egyetlen béna karodba. A királynő karjaiba. Ez végre én vagyok.

Mit is énekeltem, amikor utoljára itt jártam?
Meg se próbálok emlékezni rá.
Bólintok. Elfogadom a szanaszét formát.
Feltörök sorban a recept szerint végestelen tojást.
Egy fának párja kél, de ülve maradok. Ha kell, bambulok akár.
Nem, nem félek. Köszönöm. Kár.
Egyszerre egy gondolatot gondolok, és csak gondolatban marcangolok.

Oroszlán! Türtőztesd magad, te képtelen száj!
Maradok, még ha minden egyszer történik is csak meg.
Nem tudhatom. Indexelek az üres utcában,
egy kézzel tartom a napot, hogy a másik szabadon maradjon,
kibírom, hogy minden perc ugyanannak a munkának az elvégzésére adatott,
elképzelem, hogy higgadt, csökönyös verset írok,
és a farkasomat véletlenül sem a kutyafuttatóban futtatom,

igen ám, de estére hagyom, hogy mint jeges eső,
elverjen az információ. És eszembe jut egy világ, ahol a feltámadás
épp csak annyira valószínű, mint egy ág,
És jaj, betörnek a trapézok és paralelogrammák, betör a formátlan ágy, a mosdatlan,
szemzetes szőlő, irgalmatlan, isteni halmazunk, a lélek, itt van már a világ,
a békáknak nászi ágya van és valahol a távolban a krokodiloknak smaragdos újszülöttjei,
és csordultig a csorgó akác.

Én tényleg nem így akartam megírni ezt a verset, de hiányzott a sokaság.